

Søgsbro: Der synes at hvile en uheldig Skæbne over dette Lovforslag; da det første Gang var til Behandling her i Thinget, var det saa seent paa Aftenen, at man selv om man havde Lykt til at gjøre Indvendinger mod det, ikke skulde være fristet dertil, og i Aften kommer det atter frem paa en saadan Tid, at de fleste Medlemmer vistnok helst saae, at man gik let hen over det, men jeg kan dog ikke lade det end udtale de Betæneligheder, jeg har ved det, da de ere af en saadan Natur, at jeg vil see mig nødsaget til at stemme derimod, medmindre jeg enten skulde blive bedre oplyst, eller der denne Gang skulde vise sig en langt større Tilbøjelighed til at faae Endringer i Forslaget, end der synes tidligere at have været tilstede. Jeg kan nemlig ikke see rettere end, at dette Forslag, saaledes som det ogsaa er udtalt af Landstingets Udvalg, hviler paa en urigtig Grundfætning, ikke forsaavidt det gaaer ud paa at give Erstatning for Skade, der tilføies ved Slutnings- og Redningsforanstaltninger, men forsaavidt som det vil, at Erstatningen skal udredes af Communen. Det er jo nemlig en Selsølgge, at en saadan Erstatning burde udredes af den, til Fordeel for hvem Redningsforsøgene eller Slutningsforanstaltningerne have fundet Sted. Dette er i Reglen ikke Communen, men vedkommende Brandforsikrings-selskab, og dette Lovforslag gaaer jo ikke ud paa at lægge Byrden over paa Brandforsikrings-selskaberne, men paa Communen. Man kan maaskee søge en Grund dertil i den Omstændighed, at man maa forudsætte, at det i Reglen er Communens Beboere, som skulle være virksomme ved saadanne Slutningsforanstaltninger, og at de derfor selv bør være interesserede i, at Skaden ikke bliver større end høist nødvendig, men et saadant Hensyn vilde i alt Fald kun kunne føre til at lægge en Deel af Byrden over paa Communen, men ingenlunde den hele. Det forekommer mig derfor, at dette ingenlunde kan være tilstrækkeligt til at begrunde Forslaget, saaledes som det her foreligger. Jeg skulde have ønsket, at Forslaget var kommet til os i den Skikkelse, hvori det blev foreslaaet af Mindretallet i Landstinget, nemlig saaledes, at det blev indskrænket til kun at gjælde for Kjøbenhavn og Kjøb-

stæderne, og dernæst, at det for Kjøbenhavns Vedkommende blev bestemt, at Erstatning skulde udredes af vedkommende Brandkasse, hvortil Brandforsikringsforeningerne jo give Bidrag, ligesom ogsaa, at det for Kjøbstæderne blev bestemt, at Erstatningen skulde udredes af den for dem bestaaende Brandforsikring. For Landetendommenes Vedkommende var det derimod foreslaaet, at der ikke skulde træffes Bestemmelse nu. Man udtalte kun det Haab, at den høitærede Justitsminister vilde drage Omhu for at bringe Sagen under Omtale i den almindelige Brandforsikringsforening for Landet, idet man gik ud fra, at naar denne traf Foranstaltning til at optage saadan Skade under sin Forsikring, vilde de andre Foreninger, som concurrere med denne, træffe lignende Foranstaltninger. Paa denne Maade forekommer det mig, at Forslaget vilde blive billigt og retfærdigt, og at man vilde kunne gaae ind derpaa, men som det her foreligger, vil jeg derimod ikke kunne stemme derfor. Jeg har ikke turdet vove efter den Gang, som Sagen hidtil har faaet, at stille noget Endringsforslag i samme Retning som det af et Mindretal i Landstinget stillede, saameget mindre som vi ere med Slutningen af Samlingen, men skulde det vise sig, at der virkelig var en almindelig Stemning derfor i Thinget, kunde man maaskee endnu til 3die Behandling stille saadanne Endringsforslag, skjøndt det er at forudsæe, at det meget vil forsinke denne Lov og rimeligviis gjøre det umuligt at faae den ud i denne Samling. Der som man derimod bliver enig om at stemme mod Lovforslaget, troer jeg ikke, at der vil ske nogen Skade derved, idet Sagen da kan optages paany til Efteraaret; i alt Fald er jeg nødt til at stemme mod det, naar der ikke er Udfigt til at faae det forandret.

Winther: Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler har fuldstændig Ret i, at der i denne Sag er flere Interesserede, og naar det er Interesserne, som man skal tage Hensyn til, fordrer Retfærdigheden efter min Mening, at man lader alle de Interesserede tage Deel i Udgifterne i passende Forhold. Den Betænkning, som blev afgiven i Landstinget, synes mig imidlertid at tyde hen paa,